Το μετέωρο βήμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη – Οι ύφαλοι του εθνομηδενισμού

Του **Γιώργου Καραμπελιά**

Οι 110 ημέρες που πέρασαν μετά τις εκλογές της 7ης Ιουλίου ήρθαν να επιβεβαιώσουν τη διαπίστωση για το οριστικό τέλος μιας ιστορικής εποχής, αλλά και το μετέωρο βήμα της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Η εποχή της μεταπολίτευσης, παρότι συνέχισε σερνάμενη κατά την τελευταία μνημονιακή δεκαετία, εν τούτοις δεν έπαψε, με τα φαντάσματα και το πολιτικό της προσωπικό, να κυριαρχεί με το αβάσταχτο βάρος της πάνω στην ελληνική πολιτική πραγματικότητα, επί 45 ολόκληρα χρόνια.

Αυτό το τέλος διαγράφεται σε όλα τα πεδία: Κατ' αρχάς, σε εκείνο της αντίθεσης Αριστεράς-Δεξιάς, που μετά τα 10 μνημονιακά χρόνια εκκενώθηκε ολοκληρωτικά, μέσα από τη μίξη και τον συμφυρμό όλων των τάσεων και των κομμάτων σε μία ενιαία στρατηγική οικονομικής υποδούλωσης της χώρας και υποταγής στους δυτικούς εταίρους – κατεξοχήν στις ΗΠΑ και στη Γερμανία.

Γιώργος Καραμπελιάς

Σε αυτά τα μνημονιακά χρόνια παρέλασαν από την εξουσία όλες οι δυνάμεις της μεταπολίτευσης, συχνά σε συμμαχία μεταξύ τους, και οδήγησαν τη χώρα στα βράχια. Μάλιστα, στην τελευταία τους εκδοχή, με την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, υπερακόντισαν σε ανικανότητα, εθελοδουλία και αθλιότητα όλους τους προηγούμενους, ερχόμενοι έτσι να κλείσουν οριστικά και αμετάκλητα τον μεταπολιτευτικό κύκλο.

Ταυτόχρονα, συνιστά τέλος της μεταπολίτευσης, από μία δεύτερη, σημαντικότερη άποψη. Από την άποψη της βαθύτατης αλλαγής της παγκόσμιας και εγχώριας συγκυρίας. Η μεταπολίτευση είχε σφραγιστεί από τη σχετική γεωπολιτική ισορροπία. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, και παρά την ιστορική ήττα του Ελληνισμού στην Κύπρο το 1974, μπορούσε να διατηρείται στον ελληνικό λαό, και κυρίως στις ελίτ της χώρας, η αυταπάτη ότι είχαμε εισέλθει σε μία εποχή υλικής ευημερίας. Κι αυτό παρά την απομείωση της εθνικής κυριαρχίας που σηματοδοτούσε τόσο η μόνιμη τουρκική επιθετικότητα, όσο και η ένταξη στην υπερεθνική ΕΕ.

Όμως, μετά την κρίση του 2009, το παγκόσμιο τοπίο μεταβάλλεται δραματικά. Αρχίζει η σταδιακή αποσύνθεση της pax americana, τουλάχιστον στην περιοχή μας, και η ανάδειξη νέων περιφερειακών δυνάμεων που αποκτούν δυνατότητα σχετικής αυτονομίας σε ένα νέο πολυκεντρικό διεθνές σύστημα. Εξάλλου, οι ΗΠΑ θέτουν ως πρώτη τους προτεραιότητα την αντιμετώπιση της Κίνας, που αποτελεί το νέο μεγάλο ανταγωνιστή τους.

Η αναβάθμιση της Τουρκίας

Στην ευρύτερη βαλκανική και μεσανατολική περιοχή ανατράπηκαν ριζικά οι παλαιότερες ισορροπίες. Ενισχύθηκαν μόνο δύο κράτη, η Τουρκία και το Ισραήλ, αναβαθμίστηκε η ρωσική παρουσία, ενώ κατέρρευσαν η Συρία και το Ιράκ, καθώς και η Γιουγκοσλαβία στα Βαλκάνια. Την ίδια περίοδο υποβαθμίστηκε και συρρικνώθηκε ο ρόλος της Ελλάδας.

Ιδιαίτερα η Τουρκία, κατόρθωσε μέσα στα τελευταία 30 ή 40 χρόνια να μεταβληθεί σε μία ισχυρή οικονομική και στρατιωτική δύναμη, που διεκδικεί έναν ενισχυμένο γεωπολιτικό ρόλο ελέγχου των Βαλκανίων και μεγάλου μέρους της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Η Ελλάδα ανακαλύπτει αιφνιδίως αυτήν τη ριζική αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων.

Η πρώτη αντίδραση των ελληνικών ελίτ είναι ο στρουθοκαμηλισμός και η φυσική τους αντίδραση θα ήταν η μεταβολή της παλαιότερης πολιτικής του κατευνασμού σε στρατηγική υποχώρηση και υποταγή στη νέα περιφερειακή υπερδύναμη. Εδώ έφτασαν να υποχωρήσουν απέναντι στον

σκοπιανό μεγαλοϊδεατισμό! Μόνο που κάτι τέτοιο, εξαιτίας της χιλιόχρονης σύγκρουσης Ελλήνων και Τούρκων, δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί χωρίς κάποια προηγούμενη αντιπαράθεση, ακόμα και πολεμική. Διότι η Ελλάδα θα πρέπει να αγωνιστεί για την ιστορική της ύπαρξη ως ανεξαρτήτου έθνους-κράτους, ή αντίθετα θα πρέπει να αποδεχτεί την εθνική και γεωπολιτική της έκλειψη.

Αυτή λοιπόν η νέα ιστορική περίοδος σημαδεύεται από δύο μείζονες αλλαγές, οι οποίες και συγκλίνουν προς μία κοινή κοίτη. Πρώτον, το τέλος της εποχής των εμφυλίων, που κράτησαν με τη μια ή την άλλη μορφή σχεδόν 100 χρόνια και οδήγησαν στη συρρίκνωση του Ελληνισμού από το 1919 μέχρι το 2019. Έσχατη μορφή αυτής της εποχής –έστω και νερωμένη– αποτέλεσε η εποχή της μεταπολίτευσης. Δεύτερον, την παράλληλη ανάδυση μιας εποχής, κατά την οποία αποκλειστικό σχεδόν ζήτημα καθίσταται η επιβίωση και η ανασυγκρότηση του υπαρκτού Ελληνισμού.

Το μετέωρο βήμα της κυβέρνηση Μητσοτάκη

Με βάση αυτά τα δεδομένα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποτελεί στην πραγματικότητα μία κυβέρνηση μετάβασης προς τη νέα ιστορική περίοδο, στην οποία έχουμε εισέλθει. Μία ιστορική περίοδο, κατά την οποία δεν κρίνεται πλέον ο χαρακτήρας και η πολιτική κατεύθυνση της εξουσίας, όπως κατά κόρον συνέβαινε στη μεταπολιτευτική περίοδο, αλλά κρίνεται η δυνατότητα της επιβίωσης του Ελληνισμού ως αυτόνομου πολιτικού και πολιτειακού υποκειμένου.

Ως προς τη μία πλευρά της, η κυβέρνηση Μητσοτάκη δείχνει να έχει συνειδητοποιήσει την ανάγκη υπέρβασης του δίπολου Αριστερά-Δεξιά, που σφράγισε τη μεταπολίτευση. Γι’ αυτό και όλες οι επιλογές της, τόσο πριν τις εκλογές όσο και κυρίως μετά από αυτές, στρέφονται στην επιδίωξη μιας διακυβέρνησης, η οποία να κινείται στο κοινωνικό και πολιτικό κέντρο.

Εξ ου και οι επιλογές της για μία φιλελεύθερη οικονομική πολιτική με κοινωνικό πρόσημο, σε αντίθεση με ό,τι περίμεναν, ή μήπως ήλπιζαν, οι του ΣΥΡΙΖΑ. Γι’ αυτό και η επιλογή αναρίθμητων υπουργών και κυρίως υφυπουργών και συμβούλων από τον χώρο του εκσυγχρονιστικού ΠΑΣΟΚ, ή ακόμα και της Αριστεράς. Και φημολογείται πως κάτω από τις πιέσεις και των ξένων παραγόντων, η κυβέρνηση ετοιμάζεται να προσφέρει και την Προεδρία της Δημοκρατίας σε κάποιον εκπρόσωπο του “κεντροαριστερού” εθνομηδενισμού.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εκπροσωπεί τον μέσο όρο της τρέχουσας πολιτικής ιδεολογίας των ελίτ – και εν μέρει του ίδιου του ελληνικού λαού σε ό,τι αφορά την οικονομική και κοινωνική πολιτική. Γι’ αυτό και η αποδοχή που συναντά η πολιτική της, σε ό,τι αφορά την οικονομική και κοινωνική πολιτική, τουλάχιστον σε αυτές τις πρώτες 110 ημέρες. Από την άλλη πλευρά όμως, εξακολουθεί να βρίσκεται πολύ πίσω και πολύ έξω από τις πραγματικότητες και τις ανάγκες του ελληνικού έθνους.

Τα αφηγήματα της ύστερης μεταπολίτευσης

Αντιπροσωπεύει μία γενιά και μία ταξική σύνθεση αποφοίτων του κολεγίου και του Χάρβαρντ, που έχει ανατραφεί με τα εθνομηδενιστικά αφηγήματα της ύστερης μεταπολίτευσης, τόσο και κυρίως της πολιτιστικά κυρίαρχης Αριστεράς, όσο και της νεοφιλελεύθερης Δεξιάς. Γι’ αυτό και στους τομείς που αφορούν στην εθνική επιβίωση του Ελληνισμού, σχεδόν από την πρώτη μέρα έδειξε να αποτυγχάνει παταγωδώς.

Καθόλου τυχαία, εξάλλου, οι Έλληνες πολίτες αξιολόγησαν ορθά αυτή την πραγματικότητα. Σε δύο τουλάχιστον δημοσκοπήσεις, η τελευταία στις 14 Οκτωβρίου από την Opinion Pol, η κυβέρνηση εισπράττει πλειοψηφικά αρνητικές αξιολογήσεις στα εθνικά θέματα και κατεξοχήν στο μεταναστευτικό. Έτσι, στην τελευταία αυτή δημοσκόπηση το 72% των Ελλήνων τοποθετείται αρνητικά ή μάλλον αρνητικά για την πολιτική της κυβέρνησης στο μεταναστευτικό ζήτημα.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η κυβέρνηση αυτή βρίσκεται, σε ό,τι αφορά στα κεντρικά διακυβεύματα της περιόδου, πολύ πίσω, δεκαετίες ολόκληρες, από την πραγματικότητα και τις ανάγκες που επιτάσσει. Διότι δεν έχει συνειδητοποιήσει, από τη φύση της, πως η υπέρβαση της μεταπολίτευσης, την οποία και ευαγγελίζεται, δεν θα πραγματοποιηθεί κάτω από τον αστερισμό μιας νεοφιλελεύθερης και οικονομίστικης "κανονικότητας", αλλά αντίθετα κάτω από εκείνον μιας μεγάλης, τιτάνιας μάχης για την επιβίωση του Ελληνισμού.

Πρόσκρουση στους υφάλους του εθνομηδενισμού

Έτσι, ενώ ήλθε με εξαγγελίες που αφορούν το Ελληνικό ή τα Εξάρχεια, βρίσκεται μπροστά σε μία πραγματικότητα, η οποία δεν ορίζεται από τον Παπαγγελόπουλο, τον Τσίπρα ή τον Ρουβίκωνα. Ορίζεται από τον Ερντογάν, την έκρηξη του μεταναστευτικού, τη νέα εισβολή στην Κύπρο, την εισβολή στη Συρία, τις απειλές στο Αιγαίο και στο Καστελόριζο. Μία πραγματικότητα που δεν ορίζεται από τα spreads και τα ομόλογα αποκλειστικά, αλλά από το δημογραφικό, τη φυγή των νέων, την αποσύνθεση της εθνικής συνείδησης.

Γι' αυτό και είμαστε πεπεισμένοι πως η κυβέρνηση, η οποία έχει εν πολλοίς συγκροτηθεί με τα υλικά της ύστερης μεταπολίτευσης, δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις που θέτει η ιστορία μπροστά στη χώρα. Αντιπροσωπεύει μόνο το πρώτο βήμα της υπέρβασης, την υπέρβαση τις αντίθεσης Αριστερά-Δεξιά, αλλά όχι ακόμα την υπέρβαση της βαθύτερης ιδεολογίας της ύστερης μεταπολίτευσης, δηλαδή του εθνομηδενισμού. Για την ακρίβεια θα προσκρούσει πάνω στους υφάλους του.

Ή θα τσακιστεί ολοκληρωτικά ή θα αποφασίσει –στην καλύτερη περίπτωση γι' αυτή, επίπονα και μετά από καταστροφές για τη χώρα– να αλλάξει ρότα. Ας μην ξεχνάμε δε ότι ο Μητσοτάκης μπόρεσε να ανέβει στην εξουσία, γιατί το 2018 άλλαξε, έστω φραστικά, γραμμή για το Μακεδονικό και προσπάθησε να ευθυγραμμιστεί με τη βούληση της πλειοψηφίας των Ελλήνων.

Την άκρα μεταβατικότητα της εποχής καταδεικνύει και το γεγονός της παντελούς έλλειψης πολιτικής και ιδεολογικής προετοιμασίας της ελληνικής κοινωνίας και προπαντός των πολιτικών και ιδεολογικών ελίτ για μία τέτοια στροφή. Κατεξοχήν, σε ό,τι αφορά στα πολιτικά κόμματα. Εδώ πρόκειται για ένα τοπίο ερήμου. Αξιωματική αντιπολίτευση ο εκπρόσωπος του εθνομηδενισμού. Το ΚΙΝΑΛ είναι ένα θλιβερό υπόλειμμα της εθνομηδενιστικής εκσυγχρονίστικης πτέρυγας του άλλοτε ΠΑΣΟΚ. Το ΚΚΕ είναι μία καρικατούρα των πιο απαρχαιωμένων ιδεολογημάτων. Για να μην αναφερθούμε σε κόμματα τύπου Βελόπουλου ή Βαρουφάκη.

Μια νέα αφετηρία

Τα ίδια και χειρότερα θα διαπιστώσουμε σε ένα μεγάλο μέρος των ΜΜΕ των διανοουμένων, της καλλιτεχνικής ελίτ. Αρκεί να διαβάσουμε τις πολιτιστικές και "ιδεολογικές" στήλες της Καθημερινής, του Βήματος, των Νέων για να διαπιστώσουμε πως η εκπεσούσα ιδεολογία της ύστερης μεταπολίτευσης αντιστέκεται με νύχια και με δόντια στη νέα πραγματικότητα που ανατέλλει όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε ολόκληρη τη Δύση. Θα λέγαμε μάλιστα πως ο μηδενισμός, μπροστά στον κίνδυνο της απώλειας της ηγεμονίας, συσπειρώνεται και οδηγείται στα άκρα, κατά τον ίδιο τρόπο που οι "αντίφα" μπαχαλάκηδες, μπροστά στην ανάπτυξη της τουρκικής επιθετικότητας, συντάσσονται ανοιχτά μαζί της.

Κι όμως, στο επίπεδο της κοινωνίας και σταδιακώς σε ένα αυξανόμενο τμήμα των ελίτ –τουλάχιστον στον χώρο των διεθνολόγων– έχει αρχίσει να γίνεται συνείδηση πως μεταναστευτικό, δημογραφικό, τουρκική επιθετικότητα, φυγή των νέων, εκπαιδευτική και πολιτισμική παρακμή, απαιτούν ένα μεγάλο κίνημα ανόρθωσης και ανάταξης του Ελληνισμού.

Απέναντι στην αποστασία και την ανικανότητα του πολιτικού συστήματος και των ελίτ, όλο και περισσότεροι, συνειδητοποιούν την ανάγκη για μία νέα αφετηρία του ελληνικού έθνους το 2021 και όχι για παράτες και δημόσιες σχέσεις. Συνειδητοποιούν την ανάγκη για μία μεγάλη ιδεολογική επανάσταση, που θα ξαναφέρει στο κέντρο της συζήτησης τις αξίες του Ελληνισμού, μοναδική προϋπόθεση για την επιβίωσή του.

24.10.2019

Πηγή: Αρδην - Ρήξη